

Ровесникам

Микола Томенко

В степах ми не строчили з кулеметів,
не падали з гранатами на дзот, —
в воді по пояс жали очерети,
виносили сушити на город.

А матері верталися із поля —
удови тих, що не прийшли з війни,
та їхня нелукава, вічна доля
раділа тим, що підростуть сини.

І ми росли — важкі крутили жорна,
аж жили набрякали на руках,
щоб матерів спочили руки чорні,
потріскані в сльоту на буряхах.

І ми росли — нас бачили за плугом,
вертались з поля пізно уночі,
коли туман погойдувавсь над лугом
і зорі висівали сівачі.

Ми відчували, як тріщать морози,
коли лоза шипіла у печі,
і знали ми, як чорні бомбовози
над хатою ревіли уночі...

...І стали ми самі давно батьками,
своїх дітей носили на руках —
нехай від жорен той важучий камінь
прокотиться з прокльоном по віках!

Нехай земля, окопами обшита,
загоїть рани, що на дощ болять,
хай донька рве волошки в стиглім житі
і пам'ята:
це — батьківська земля!